

„Legea nu e decât o probă a unei părți din drept; ea nu e dreptul însuși.”

- N. Titulescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul V

Numărul 212

(6690/1254)

22 - 28 iulie 2015

„El Dorado” anvelopei salariale...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar fi fost corecți, guvernării ar fi inserat în noul proiect al legii privind salarizarea „unitară” și o prevedere ca, înainte cu o jumătate de an de un scrutin electoral (sau trei luni în cazul anticipatelor), să nu se opereze mărire salariale, „reașezări” ori alte pocinoage de racolare/fidelizare populistă. Ci, eventual, să fie asigurate doar indexări ale veniturilor cu rata inflației. Doar că, până

privati se adâncește. Pentru că sunt două mari diferențe în asigurarea surselor de salarizare. Bugetarii nu au grija productivității muncii lor, anvelopa necesară mării lefurilor fiind asigurată din taxe și impozite. În mediul privat, însă, o mărire de salariu nu poate avea la bază decât o creștere a plus valorii aduse de fiecare angajat în cadrul firmei, multinaționalei, buticurilor etc...

Or, fiecare creștere a salariului minim reprezintă deja un efort major pentru orice antreprenor privat. Dar

României.

Urmarea ar putea fi restrângerea mediului privat autohton, ba, similar procesului de decapitalizare a segmentului bancar de la începutul anilor 90, domeniul ar putea rămâne reprezentat doar de „rechini” supraviețuitori. Nu buticarii, nu firmele de familie, nici slr-urile de subzistență, ci multinaționalele, inclusiv cele comerciale. Iar faptul că, de exemplu, Kaufland și Lidl au primit subvenții pentru a intra și a acoperi cât mai mult și din piața românească, iar guvernării

Lăcustele...

Maria
Diana Popescu

Ce aventurieri, moncher, ce aventurieri!, acești școlari din Parlament, plătiți din banii poporului. Aventurieri capabili de performanțe greu de egalat! Micimile lor - repetenți la materiile de bază, au pe mână și la degetul mic legi și decizii vitale pentru soarta poporului, dar o țin din vacanță în vacanță. Cele douăsprezece luni ale anului se duc pe apa sâmbetei, în chiul, influență, corupție, odihnă, desfătare și privilegiu, dar își încasează toate beneficiile financiare cu vîrf și îndesat. Parlamentul și-a încheiat sesiunea și, de la 1 iulie, a intrat în vacanță. Pînă la 1 septembrie prin sediile partidelor și în Palatul Parlamentului cîntă cucuvelele. Acești școlari bătrîni în ale trădării propriului popor, au rămas corigenți la peste 200 de inițiative legislative nedezbătute, dar nu s-au dat înapoi de la a-și salva colegii de anchetele D.N.A. și de rechizițiile procurorilor, cinci parlamentari fiind salvați în plen. În schimb, au grăbit votul pensiilor speciale pentru ei și pentru funcționarii parlamentari. Și-au tras pensii uriașe, iar poporul abandonat de un sfert de veac, e la mila lui Dumnezeu, cu cele mai mici salarii și pensii din UE, iar sărăcia crește alarmant în România. Oare pensionarii români cunosc faptul că pensionarii greci au o pensie medie de 850 de euro pe lună, în condițiile în care economia elenă este slăbită considerabil? La noi, grija deosebită se manifestă doar pentru pensiile aleșilor.

Surmenați de atîtea cantonamente, antrenamente și faulturi în teren, parlamentarii au aruncat problemele țării în vestiare și pe-aici țî-e drumul. Două luni de zile i-am pierdut pe radar! Ca niște șoareci echipați cu senzori, vor comunica între ei potrivit intereselor personale, vor încerca să dea de modalitățile prin care averea lor, acumulată ilicit, să se poată adapta condițiilor de „imponderabilitate”. În plus, departe de Sala Palatului, se pot „împreuna” și combina în strategii, alianțe lăutărești, iar onoarea și sărăcia poporului, tot „nereperate” vor rămîne. Îndrăznește careva să le strice socotelile și concediile? Obosiți de jugul legislativ la care au tras, unul hăis și altul cea, vor zburda pe imașuri exotice, după care se vor reîntoarce să desăvîrșească opera de tracțiune a României în ocupație și colonizare. Să fii deputat sau senator în România este, se știe, cea mai miraculoasă slujbă, după aceea de europarlamentar! Slujbe de

vis! Cine nu și-ar dori să vină cîteva ore la serviciu (sau chiar să nu vină, că doar îi „pontează” colegii), două-trei zile pe săptămîină și să aibă buzunarele și conturile pline din bani publici. Nu de puține ori televiziunile au surprins scaunele goale în sălile de ședințe ale comisiilor. Chiulangeală, cît cuprinde! Seriozitate, ioc! Aceste comisii permanente și speciale înseamnă, de fapt, cheltuieli foarte mari cu șoferi, secretare, consilieri și protocoale. Nimic altceva.

Chiar au nevoie de două luni de vacanță precum școlarii, maeștrii aceștia în arta neisprăvirii, hoției, asupririi și incompetenței, pe care noi îi plătim și le suportăm fărădelegile și deciziile oneroase? Codul muncii nu-i valabil și pentru ei? Un simplu angajat primește, după un an de trudă cu 12 ore de lucru pe zi, cel mult trei săptămîni de concediu, plătit cu cîțiva amărîți de gologani. Cînd vor veni din vacanță cu mințile și mai „odihnite”, ce vor mai vrea oare să dărîme în capul poporului aflat la terapie intensivă? Mai în glumă, mai în serios, cum ar fi oare, dacă ar fi scoși în șuturi din fotoliile de pluș ale democrației originale? Pentru că după un sfert de veac de libertăți amăgitoare, ne-am ales cu dreptul de a face ce vor mușchii lor și cu dictatura privilegiului politic. Datoria de membru al celui mai înalt for al statului este văzută de ei ca o glumă. Mandatul trece, leafa barosană le merge, procentul pentru pensia lor se ridică la cer. Trag cîte un pui de somn în plen, în pauze se plimbă pe holuri ca să-și aranjează ploile. Niciunul nu citește cap-coadă proiectele de lege propuse spre aprobare, pentru că, incuți cum sînt, nu le înțeleg. Acolo sînt formulări de specialitate, de care se izbesc ca de un zid. Votează și ei ca oile, după cum le poruncesc șefii partidelor! La un îndemn, ridică mîinile în cor și habar n-au ce implică acțiunea lor. Aleșii noștri care au devastat țara ca niște lăcuste și au dat-o spre hrană și termitelor străine, acești frecători de legi virtuale, care umilesc și batjocoresc poporul, oferindu-i un nivel de trai sub cel minim de civilizație, cu mult sub nivelul de trai ceaușist, se îndreaptă acum spre destinații de lux. Din nefericire pentru România, cei mai mulți dintre conducători și parlamentari sînt niște ciocli cu haine de demnitar.

la alegerile viitoare, inflația se anunță la un nivel mult prea mic pentru ca un guvern populist să poată profita, electoral, de o eventuală indexare.

Guvernării au decis dară să tragă de bugetul salarizării cât să-i lase cu buza căzută de uimire pe votanții bugetofagi și familiile acestora. În fond, un segment determinant al bazinului electoral. Și nu mărirea salariului minim reprezintă marea problemă, deși treptele de săltare a acestuia nu au nici o legătură cu sustenabilitatea economică, bazându-se strict pe apăsarea pârghiilor fiscale, ci proiectarea unui salariu semnificativ, ce pleacă de la dublul salariului minim și urcă pe cinci scări de salarizare, pentru bugetarii cu studii superioare. Deși, în mod real, între cumulul de studii, și asistăm la o reîntoarcere la grila de salarizare bazată pe „țidule”, și eficiența bugetarului nu există întotdeauna o corelație. Dimpotrivă!

Și, așa cum se întâmplă de fiecare dată când guvernării forțează o majorare de salarii, prăpastia dintre bugetari și

să vii acum și să impui și un minim de salarizare pentru angajații cu studii superioare din mediul bugetar reprezintă un mijloc ticălos de asanare a mediului privat. Pentru că se forțează migrarea angajaților cu studii superioare, dar nu dincolo de granițele țării, ci dinspre mediul privat spre cel „de stat”. Acolo unde va avea garantat acel salariu minim pentru studii superioare...

Se crează astfel o nouă presiune asupra mediului privat, oricum strâns între dinții forcepsului fiscal, pentru a stoarce banii necesarii (și) anvelopei de salarizare a bugetarilor, dar acum presiunea va veni și din interiorul firmelor, dinspre angajații care, în mod firesc, vor solicita salarii similare.

Iar lucrurile nu se opri aici! Pentru că nivelul de trai mai bun al bugetarilor, cărora le vor crește salariile, va crea reacția în lanț a creșterii prețurilor și serviciilor pe care, pentru a le accesa, angajatul la privat va trebui fie să le reducă la nivel cantitativ, fie să migreze acolo unde se anunță acest „el dorado” salarial al

au tăcut (și vorbim de milioane dolari de la Banca Mondială și BERD, pentru extinderea în Europa de Est, inclusiv în România), nu este o întâmplare, ci doar o continuare a politicilor agresive împotriva capitalului autohton din mediul bancar, cel al exploataării resurselor etc...

„Politically correct”, guvernării au și acoperirea necesară! Și asta pentru că, printre criteriile care trebuiesc îndeplinite pentru adoptarea monedei euro, se numără și un anumit nivel al salariului minim. Problema va fi în momentul trecerii la moneda unică, când vor „adera” și bugetarii și privații. Iar dacă în cazul unui salariu minim unitar în mediul bugetar și cel privat lucrurile vor fi relativ echilibrate, în momentul existenței unei diferențe de salarizare, de la 1 la 18 „la stat”, și fără limită de raportare între mediul de stat și cel privat, nu se vor crea doar fisuri între structurile sociale...

Scrisoarea monahilor de la Petru Vodă...

Monahii Mănăstirii Petru Vodă din Neamț au publicat o scrisoare deschisă, adresată președintelui Klaus Iohannis, în care îi cer să nu promulge o lege care sancționează cu închisoarea organizațiile și simbolurile pro-legionare. Șeful statului i se solicită să întoarcă în Parlament Legea 193/2014, votată pe 24 iunie a.c. Redăm în cele ce urmează, integral, scrisoarea deschisă trimisă președintelui Iohannis:

„Vă scriem în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu – Adevărul și de rugători pentru acest popor. Înțelegem, ca popor aflat sub ocupație neocomunistă, și care și-a pierdut prin metode „diplomatice” nu numai suzeranitatea, dar și cele mai elementare drepturi, precum dreptul de a fi stăpân pe propriul corp biologic (drept eradicat prin Ordinul M.S. nr. 1170 din 22 octombrie 2014), sau dreptul de a fi judecat pentru fapte personale, iar nu pentru situații generale (drept eradicat prin revizuirea OUG 31 / 2002), înțelegem cu tristețe că e naiv și tardiv a mai face mențiuni de Drepturile Omului, Constituție, sau alte asemenea foruri pe cale de a deveni anacronice.

Cu toate acestea, pentru ca viitorii cetățeni ai acestor meleaguri să nu aibă impresia că ne bucurăm de aceste stări de mare tragism, le semnalăm refuzându-le. Amintim că PL-x nr. 193/2014 (votată ca în vre-

murile de glorie ale P.C.R. în 24 iunie 2015) prin formularea ei generalizantă, ambiguizantă și inversatoare de realități, reușește, dintr-o trăsătură de condei să calomnieze:

– **EROII ANTICOMUNIȘTI**, adică cei 2.500.000 de români care au suferit detenție, chinuri, genocidare și oprobriu permanent, chiar și post-mortem, doar pentru că au refuzat să accepte sinuciderea morală, intelectuală și fizică, și nu pentru că ar fi săvârșit vreo crimă (de orice fel);

– **CULTURA** – generația interbelică a fost una de elită culturală, aproape integral legionară, iar reprezentanții ei au suferit și au fost uciși pentru că prețuiau libertatea de gândire; prin urmare se opuneau totalitarismului ideologic, atât celui bolșevic, cât și celui fascist, și nu pentru că ar fi săvârșit vreo crimă ca autori ideologici, efectivi sau terți;

– **SFINȚII** mărturisitori și mucenici, adică miile de clerici și mireni care au pătimit și au fost uciși pentru că credeau în Dumnezeu, iar nu pentru că ar fi săvârșit vreo crimă; sunt documentate până astăzi mai mult de 500.000 de morți în temnițele comuniste!

– **POPORUL** ca întreg, deoarece nu există familie în România care să nu fi suferit cel puțin o pierdere de viață, de avere sau de demnitate în perioada respectivă.

Firește că nimeni nu apără

criminalii adevărați, și e bine ca societatea să fie apărată de ei prin legi prohibitive, dar PL-x nr. 193/2014 nu face diferența între dictatorul Adolf Hitler și Mircea Vulcănescu sau părintele Dumitru Stăniloae!

Cu foarte puține excepții, toți condamnații au îndurat ani grei de temniță, torturi inimaginabile, ani la rând, moarte violentă sau prigonire pe viață pentru fapte precum o discuție întâmplătoare cu vreun vecin (numită „complot la crimă împotriva ordinii de stat”) sau o farfurie de mâncare dată de pomană (numită „ajutor legionar contra-revoluționar”) și alte asemenea „crime”.parintele Iustin John

Dacă a-l cita pe părintele Dumitru Stăniloae va costa de la trei luni la trei ani de închisoare, dacă publicarea unui acatist către părintele Arsenie Boca va costa cinci ani de închisoare, atunci cum mai sunt pedepsiți adevărații criminali de ieri și de azi?

Avem înaintea ochilor Evanghelia, pe care s-a bazat toată civilizația europeană și globală din ultimele milenii, istoria națională, Codul Civil și toată emanciparea de sub mentalitatea sclavagistă și umilitoare a diferențelor etnice, rasiale sau împotriva femeii. Această Evanghelie, care a fost Lumina Lumii, are mesajul profețiilor Vechiului Testament împlinite în persoana lui Iisus Hristos. Mesajul Evangheliei este că, asemenea Mântuitorului, orice om care iubește pe Dumnezeu va fi răstignit, într-un fel sau altul, în spirit sau în trup, de puternicii istoriei

care nu vor să accepte nici viața de după moarte, nici noblețea ființei umane, nici existența lui Dumnezeu, nici Adevărul, și că această nedreptate suferită nu rămâne nerăsplătită, nici de Dumnezeu, nici de istoria generațiilor viitoare. Adevărul, fiindcă este chiar persoana lui Dumnezeu, oricât ar fi de hulit și răstignit, pururi înviază și nu poate fi ascuns de nimic. Oricât ar fi de nedreaptă o lege, Adevărul este scris în conștiința omenirii.

Acest proiect de lege, prin lipsa de distincție între crime reale și crime atribuite, aruncă din nou în temnițe și la gropile comune victimele unui holocaust negat de revizionismul ocultant al unei realități istorice a cărei martor ocular sunt popoarele care au răbdat comunismul mai bine de trei generații.

Suntem așadar convinși că veți abroga Ordonanța care în fața întregii lumi civilizate va osândi întregul popor român și v-ar compromite pe dumneavoastră, așa cum i-a compromis definitiv și pe cei ce au gândit-o, și pe cei ce au votat-o în unanimitate.

Dacă veți anula Ordonanța – trimițând-o înapoi la Parlament pentru a fi dezbătută pertinent din mai multe puncte de vedere și debarasată de neadevărurile și mistificările istorice și ideologice (mai ales interpretările din cheie extremist marxistă), vă veți demonstra cu adevărat ca om integru, onest și just, demn să fie liderul celui mai vechi

popor al Europei și al unei țări care de mii de ani a iubit adevărul și libertatea spirituală a urmașilor mai mult decât propria libertate fizică.

Mănăstirea noastră este închinată Sfinților români de către unul dintre aceștia și în numele lor cerem să nu li se întineze memoria prin nici un fel de act mincinos sau partizan. Monahismul este cea mai înaltă treaptă de viețuire creștină și nu apără nici o ideologie, ci se ocupă exclusiv cu împlinirea Evangheliei. Monahismul nu este partizan nici unei grupări politice, ci slujește exclusiv Biserica și pe credincioși. Cerem să nu li se mai facă încă o nedreptate sutelor de mii de creștini nevinovați care în ultimul veac și-au dat viața slăvind pe Dumnezeu.

Biserica și în special mănăstirile au fost leagănul culturii și civilizației europene. Apărăm și promovăm sfințenia și valorile poporului din interiorul Bisericii Ortodoxe, „mama poporului român”, precum s-a exprimat marele istoric Nicolae Iorga.

Dumnezeu să vă lumineze și să vă dea putere să faceți ceea ce este în conformitate cu adevărul și dreptatea!”.

Apelul Marii Adunări Naționale de la Chișinău

1991 a Declarației de Independență a Republicii Moldova față de U.R.S.S. și recunoașterea de către România a independenței Republicii Moldova a fost un pas necesar în contextul istoric de la finele veacului trecut, pentru lichidarea

o prerogativă a întregii națiuni, a întregului popor;

DECLARĂM: realizarea dreptului la unitate națională al românilor de pe ambele maluri ale Prutului este un deziderat care nu mai poate fi amânat. Dezbinarea națională, așa

NAȚIONALE

facem apel către:

Toți factorii de decizie din România și Republica Moldova, ca, mai presus de ideologiile și interesele de partid, să pro-

P r e ș e d i n t e l e României și Președintele Republicii Moldova, ministerele de externe de la Chișinău și București, să ia în discuție subiectul viitorului comun al celor două state în organismele internaționale din care fac parte Republica Moldova și România;

Parlamentul European, Consiliul European și Comisia Europeană, parlamentele și guvernele țărilor membre ale Uniunii Europene, să sprijine acțiunile de apropiere a celor două state românești.

Să ne conjugăm eforturile pentru a întâmpina în 2018 centenarul Marii Uniri printr-o revenire, de data aceasta definitivă, a Basarabiei la sânul Patriei-Mame, România.

VOTĂM în unanimitate, toți cei prezenți, refacerea unității naționale prin unirea Republicii Moldova cu România.

AȘA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU!

Noi, participanții la cea de-a patra Mare Adunare Națională, întruniți la Chișinău, astăzi, 5 iulie 2015,

LUÂND ÎN DEZBATERE situația politică, socială și economică actuală, precum și contextul internațional;

AVÂND ÎN VEDERE trecutul milenar al poporului nostru, unitatea de limbă, cultură și istorie a tuturor românilor;

REAFIRMÂNDU-NE ATAȘAMENTUL la valorile democratice și la adevărul istoric conținut în documentele Marilor Adunări Naționale din 27 august 1989, 16 decembrie 1990 și 27 august 1991, în Avizul privind aprecierea politico-juridică a Pactului Ribbentrop – Molotov, adoptat de Parlamentul Republicii Moldova la 23 iunie 1990 și în Declarația de la Chișinău a Conferinței Științifice Internaționale Pactul Ribbentrop – Molotov și consecințele sale din 28 iunie 1991;

CONSIDERÂND că adoptarea la 27 august

consecințelor dezmembrării naționale de la 1940 și apropierea comunităților din cele două state;

FIIND CONVINȘI că integrarea României în Uniunea Europeană în 2007 are o importanță fundamentală pentru propășirea poporului român;

MENȚIONÂND că dreptul la autodeterminare e

cum s-a vădit în ultimele decenii, nu duce decât la risipirea mijloacelor materiale și a energiilor spirituale, provocând imense suferințe poporului nostru. Doar împreună putem făuri un viitor demn pentru cetățenii de pe ambele maluri ale Prutului.

ÎNTRU REALIZAREA REUNIFICĂRII

moveze solidaritatea națională și să contribuie la reunirea celor două maluri ale Prutului;

Parlamentele și guvernele celor două state să constituie de urgență grupuri de lucru comune în vederea elaborării unor acte de fundamentare economică, legislativă și politică a Unirii;

Dreapta credință!

Constantin
Nistoroiu

Mărturisitorii Dreptei credințe au acumulat cel mai profund și mai mare Tezaur al suferințelor, cea mai pură radiografie a trăirilor mistice, cea mai divină înălțare creștină, izbăvitoare: iertarea călăilor lor: „o mare parte dintre legionari trăiseră în închisori monahismul la modul cel mai profund și exigent.” (Fabian Seiche-op.cit. p. 305)

În cadrul și contextul suferinței, al jertfei și al mărturisirii grăiește și Voievodul Ortodoxiei, cum îl numea românul creștin Dan Puric pe Părintele Iustin Pârvu: „Noi purtăm această cruce a Gherlei, a Aiudului, a Sighetului, pentru ca să răsplătim toate păcatele neamului nostru, de la începuturile vieții politice după secolul XIX și până în prezent. Dacă va veni peste noi o altă pedeapsă, și care va veni numaidecât, va veni pentru nerecunoștiința noastră a românilor ortodocși care călcăm pe jertfele martirilor. Oriunde ne-am îndrepta e picătura de sânge pe metru pătrat. Dacă Biserica noastră ortodoxă nu se va apropia cu toată dragostea, cu tot dinadinsul de jertfa acestor tineri, vom avea soarta cea mai degradantă și mai disperată a popoarelor care au dispărut de pe harta Europei. De aceea, nu ne rămâne astăzi decât să ne reîntoarcem la cei pe care prin aceste jertfe înalte Dumnezeu i-a ales și i-a așezat să moară în cele mai groaznice chinuri.” (ibid.p. 11)

Mărturisitorii dacoromâni contemporani au fost chemați și aleși întru Mântuitorul Hristos, ca prin mesianismul jertfei lor să de-a suflet, conștiință și viață înnoitoare martirologiei ortodoxe universale.

Numărul aproximativ al martirilor uciși de Vidra Roșie se estimează la peste două milioane jumătate de mucenici: „Amplourea operației de deportare precedată de arestări, afirmă Gh. Boldur-Lătescu în „Gulagul românesc în cifre, p. 15-20), între 50 000-200 000 pentru perioada 1949-1960, sau mai plauzibil a 2. 000. 000 de țărani, din rândul cărora circa 200 000 au murit în detenție sau în lagăre de muncă forțată.” (Alexandru Bidian-Der Tag der gefangenen Nationem-

Pressekonferenz Bonn 15.07.89)

În bilanțul estimării numărului deținuților politici Doctorul Florin Mătrescu citează: „Venerabilul patriot și istoric anticomunist Cicerone Ioanițoiu afirmă că aproape 3.000.000 de români au trecut prin temnițele comuniste. Din aceștia, circa 250.000 zac în gropile comune presărate pe tot cuprinsul țării.” (Florin Mătrescu- Holocaustul Roșu, Ed. Irecson, București, 2008, p.132). Doctorul Mătrescu merge mai departe și adună suma parțială a victimelor anticomuniste în lucrarea sa istorică de anvergură internațională Holocaustul Roșu, vol. I, stabilind cifra de 2. 451. 400 de martiri, astfel: 180 000 prizonieri în URSS; 500 000 uciși în lagăre și închisori; 200 000 uciși în timpul colectivizării forțate; 1. 400 în Revoluția din Decembrie; 10 000 în cadrul Mișcării de partizani; 60 000 în perioada ceaușistă; 1. 500. 000 în Basarabia și Bucovina, ca teritorii înstrăinate.(Florin Mătrescu-Holocaustul Roșu Addenda. Ed. Irecson, București, 2008, p. 27)

Numărul aproximativ al martirilor supraviețuitori agățați de viață depășește cu mult cifra de un milion și jumătate. Numărul aproximativ al celor persecutați și prizoniți între anii 1945-1989, trece cu mult peste două milioane de români creștini. Doar numărul victimelor regalo-carliste asasinat între 30 Nov. 1938-22 Sept. 1939, girate de patriarhul-premier Miron Cristea a fost de 286, iar pe perioada mandatului exclusiv al lui dictatorului Carol-Lupescu statistica victimelor se apropie de 350 de persoane ucise.

„Din cei 3-4 000 000 de deținuți de la noi, spune Fabian Seiche, peste 800 000 și-au lăsat oasele acolo.” (Fabian Seiche-Martiri și mărturisitori din secolul XX Închisorile comuniste din România. Ed. Agaton-Făgăraș, 2010, p. 273). Doar la Salcia-Brăilei în satul Agaua, în gropile comune, mărturisește părintele Viorel Roșu: „au fost aruncați peste 3000 de deținuți politici.” (ibid. p. 401).

Canalul care se revărsa cu sute de mii de martiri în Marea Neagră o făcuse Roșie: „Canalul Dunăre-Marea Neagră, în 1949 folosea munca a 60.000 de persoane, iar în

1951 se ajunsese la 300.000; cota de morți ajunsese la un moment dat la 400 pe zi.” (Florin Mătrescu, op. cit. vol. I, p. 133). „Numărul total al locurilor de detenție, continuă Doctorul Mătrescu, era de peste 120 și capacitatea de circa 96.000 de locuitori în perioadele de <<vîrf>>, sută la sută ocupate, dar cu o medie pentru 1948-1964 de 75.000!...În intervalul 1964-1990 au decedat 500.000 de foști deținuți politici, ceea ce înseamnă o medie anuală de deces de 39,5 la sută..., se poate presupune că, în condițiile de detenție, rata era de 20-30 de ori mai mare. raportând acest coeficient de multiplicare la rata normală a mortalității în țară și pentru o grupă de vârstă medie (40-44 ani), se poate deduce un număr de 500.000 de morți... În închisorile comuniste cu regim înspăimântător vizând exterminarea și deținând cote de lichidare mult mai mari față de medie, cifra totală (provizorie) a morților în România, victime ale regimului comunist va crește, în acest context, de la 411.000 (raportată în ediția precedentă cu 300.000, dat fiind că cifra celor omorâți în lagăre și închisori era estimată la numai 200.000. Se ajunge astfel la o cifră globală a victimelor <<holocaustului roșu>>, în România (excepând Basarabia, Bucovina și restul provinciilor românești), de 891.500 de morți.” (Vezi, Garry Allen, op. cit., / Johan Urwich-Strigățul Golgotei răsăritene. Verlag Komitee der Gefangenen Nationem Munchen 1986; Filip Păunescu-Cunoașterea și combaterea comunismului. Libertatea anul 8, nr. 72, Martie 1989; Constantin Dumitrescu-Cetatea totală. Jon Dumitru Verlang, Munchen, 1982; Gh. Boldur-Lătescu-Gulagul românesc în cifre; FAZ Nr. 294/19.12.89; Matthias Rub-Albanien vor cinen Neubeginn?-FAZ Nr. 162/16.07.97)

De ce se preferă Raportul oficialului Tismăneanu (Tisminețchi) recrutat din elita comunistă, demn urmaș al mentorilor cominterniști, deci girant și garant fidel al lor: „La provocare noi răspundem cu teroare, cu o întreită teroare; iar, dacă va fi nevoie, vom recurge la o și mai aspră teroare” (Lenin) sau îndemnul lui Ilia Ehrenburg: „Ucide-i!” „Nemții nu sunt oameni! Noi nu vom

vorbi, noi vom omorî!” ori expresia generalului roșu, cehul Ingr: „Când va veni ziua noastră, întreaga națiune va urma strigătul de luptă al husiților; lovește-i, ucide-i, nu lăsa pe nimeni în viață!”, ca să nu mai vorbim de laureatul Premiului Nobel pentru Pace Elie Wiesel-Părintele holocaustului..., care n-a vrut să știe că Holocaustul roșu a exterminat peste 1.200.000 de români (Puncte Cardinale, Nr. 10, Oct. 2002), iar la scară mondială cca. 355.602.300 de oameni (Dr. Florin Mătrescu, Holocaustul Roșu, op. cit. Addenda, p. 27), dintre care peste 250.000.000 de creștini, puțin poate comparabil cu cifra reclamată de evrei și știind de fapt că atât holocaustul împotriva lor cât și holocaustul roșu împotriva zecilor de popoare au avut de fapt același numitor privind autorii persecuțiilor. Tisminețchi retușează, mistifică, manipulează, cosmetizează, eludează fenomenul concentraționar pentru a da comunismului o față umană, vis-a-vis de Raportul Doctorului Florin Mătrescu, care se acreditează cu autoritatea celor 1870 de lucrări bibliografice de mare referință mondială?!?

„Mișcarea Legionară înainte de toate este o școală a prefacerii interioare, a caracterelor, așa cum cere și Biserica. Nu e vorba de o suprapunere între Biserica și Mișcare, ci de un punct comun: școala legionară urmărește formarea omului interior pe care Biserica urmează să-l înduhovnicească.

Nu întâmplător, Mișcarea a dat procentul covârșitor de jertfe în închisori (peste 70 la sută dintre deținuți, peste 90 la sută din martiri!) (Fabian Seiche, op. cit., p. 265)

Numărul în conștiința celor care a rămas cinstirea mărturisitorilor dacoromâni este de ordinul multor milioane.

„C o m u n i t a t e a generală a Țării (spune scriitorul evreu-român Victor Isac), n-ar avea decât de câștigat acceptând Mișcarea Legionară sub onorabilitatea ei socială, independent de latura politică, putând îndeplini rolul de <<sare în bucate>>, pentru decăzuta societate românească. Ea deține secretul angajării românilor spre corectitudine, onorabilitate și generozitate în viața politică, ce ne lipsesc acum

cu desăvârșire, striviți fiind de corupție, desfrâu și irresponsabilitate.”(Victor Isac-O istorie obiectivă a Mișcării Legionare. Ed. „Călăuza”-România, Ed. Deva, p. 38)

Fiecare mărturisitor al dreptei credinței și al adevărului întru Iisus Hristos este un adevărat teolog al trăirii. Prin urmare după logica securistului căpitanul Ion Teodoru (de fapt, singura teorie corectă a securității), care l-a anchetat pe marele profesor și teolog al gândirii ortodoxe național-universale, Teodor M. Popescu, arestat între 4-5 Martie 1959, precum că: „Ești legionar pentru că ești teolog, și fiind teolog ești anticomunist, iar a fi anticomunist înseamnă a fi legionar!” (Un Martir al Crucii. Viața și scrierile lui Teodor M. Popescu. Ed. Christiana, București, 2006, p. 122)

Înseamnă că aproape tot poporul care a fost și este anticomunist este legionar și ca atare trebuie re-prigonit, re-arestat, re-condamnat, re-persecutat sau chiar suprimat!

În iadul deznădejdiei concentraționiste zidit de dușmanii lui Dumnezeu și ai Neamului nostru, creștinii ortodocși au înfipt Crucea nădejdiei convertindu-l într-un iad al smereniei. Turnând bucurie peste suferință au făcut din ger, din gratii, din cătușe, din lanțuri, din torturi, din foame, din umilință, din mizerie, din deportări..., căldură, comunicare prin morse, sculpturi pe os, creație, comuniune mistică, trăire hristică, înălțare spirituală. Dar, fiecare persecuție îndreptată împotriva spiritului ortodox provoacă la rândul ei renașterea unei culturi creștine, duhovnicești, nepereche, nemuritoare și de valoare cosmică.

„Senatorul labă-de-urs”

Cezar
Adonis Mihalache

S-a trezit „groful cel țanțoș să-i dea cu bârna nemulțumirii! Că el nu vrea să vadă România pe post de „grădina zoologică a Europei”. Probabil, o vrea enclavă-țarc pentru alte „ființe bipede” (sic!, colega de autonomie lăbărtată). Și a depus o petiție la Mediu contra... urșilor. Că e deranjată maghiarimea politică de populația în creștere a acestora. Și, paradoxal ori nu, sălbăticiunile cu pricina chiar le-ar putea zădărnici proiectele. Păi, vorba aceea: cum să mai taie ei pădurile dacă sunt pline de urși?! Așa că Tanczos Barna cere ministerului de resort reanalizarea situației „locative” a carnivorelor mari, în special a urșilor.

Și mai zice el că Europa și-a bătut joc de noi! Căci, în loc să ne dea cote de lapte, grâne și alte cele, ne trimite toți urșii ei (!) aici pentru a putea să-și extindă aia mari culturile agricole. Desigur, nu dă ca exemplu nici măcar un metru pătrat de pădure hăcuită aiurea pe continent de ai civilizați, dar

el o aruncă. Ca să-i prindem sensul. Ce, nu pot defrișa ei în continuare, apoi, pe unde ne-au chelit terenurile, să facem noi „culturi”?

Ba, ar putea să facă bani chiar de două ori. În primul rând pe cap de urs împușcat, căci, senatorul UDMR Tanczos Barna (și ce „Senatorul melcilor”, iaca

„cotă de vânatoare” neexploată, dar nici palmă de pădure nerasă.

Și-au făcut și calculele... Sunt 10 000 de urși în pădurile noastre, iar noi ne-am angajat în fața UE că vom proteja 6000? Pentru restul, liber la vânatoare! Ce, nu mai Țiriac să „puste” blana ursului din

Adică a primarilor UDMR din Harghita și Covasna care au semnat petiția.

Oricum bine că maghiarimea politică se mai teme totuși de ceva! Chiar dacă e vorba de „o specie care și-a depășit demult habitatul natural”. În fond, și maghiarimea politică și-a depășit de și mai mult timp

agricole... De i-au mâncat fiarele știuleții. Ba, așa de hămesite s-au dovedit când au dat de cucuruzul maghiar că nu au lasat nimic în urmă. S-a făcut atunci și comisie, să vadă autoritățile câte boabe au fost risipite din averea senatorului. Și ce importantă are că, pe acolo, era înainte vreme o pădure, pe care a decojit-o Attila - „drujba lui dumnezeu” să-i facă loc de lan de porumb cioclului de urși? Contează doar ceea ce-și dorește acum „groful”, nu?!

Adică îndepărtarea ursului devenit pre limba iepei de pustă „o problemă socială”! Pe care, dacă îl declară „maidanez” și îl lasă pe mâna legiuitorului, în câțiva ani, o să ajungem să vânăm la propriu blana ursului printre cioturile pădurilor de altădată.

„Senatorul labă de urs”!) cere mărirea cotei de vânatoare a urșilor de la 300 la 1000 de exemplare pe an de „exploatare” ungurească, apoi bani pe metru cub de pădure tăiată. Să nu mai rămână nici vreo

(ne)pădure? De fapt, groful cel țanțoș vrea descentralizarea jvinelor. Să nu mai fie o problemă a ministerului de resort, nici a „părălalogilor” din ong-uri, ci una în care să conteze deciziile autorităților locale.

habitatul bunului simț. Și totuși, nu i-am redus ca număr!

În fapt, supărarea lui Tanczos Barna e mai veche și vine din faptul că urșii au dat mai agârț iama în culturile lui de senator! Țălea

La demnitari nesimțiți, salarii nesimțite!

Curți de Casație și Justiție etc. În total vreo patruzeci de astfel de „înalți demnitari”, care s-ar părea să fie cei mai obidiți dintre cetățenii României! Probabil nu au bani să-și cumpere pâinea cea de toate zilele! (Sunt convins că niciunul nu

etc. Să nu mai vorbesc despre cei care caută și acum prin containerele unde se aruncă resturile de mâncare. Și nu sunt puțini!

Domnul Oprea, omul căruia Băsescu i-a pus pe epoleți două stele de general într-un singur an!

varea? Nu este normal ca un secretar de stat ori un director de regie autonomă cu capital integral de stat să câștige mai mult decât președintele țării! Just, nu e normal. Dar cine oare a permis și permite ca această anomalie să se per-

președintele țării, domnul Iohannis! Credeam că dumnealui mai păstrează ceva din demnitatea părinților și a bunicilor.

Nu, dumnealui este mai român decât românii, în privința demnității și a moralității. Și-a dat, cum se spune, arama pe față, dovedindu-ne că acea lozincă „România lucrului bine făcut”! nu a fost nimic altceva decât o șaradă electorală.

Fiindcă omul e pus pe căpătuială, la fel ca toți ceilalți „înalți demnitari”, nesimțiți, orgolioși, „oameni vrednici ca să șază în zidirea sfintei Golii”, cum scrie Eminescu, ori în „beciul domnesc”, cum spune pitorescul personaj Radu Mazăre, fostul primar al Constanței. Nicidecum însă în fruntea României și a românilor!

Maria
Diana Popescu

Simțeam, întotdeauna, un sentiment de revoltă când auzeam pe câte un individ rostind, cu înverșunare, sau uneori cu tristețe: „Așa-i în România”! Ori „trăim în România”, vrând să spună, de fapt, că nicăieri în Europa nu se întâmplă ceea ce se întâmplă la noi. Desigur, în sens negativ.

De o vreme am început să-i înțeleg și să le dau, într-un fel, dreptate, chiar dacă am fost și voi rămâne convins că nu suntem chiar oaia neagră a Europei.

Acum însă, când scriu aceste rânduri, după ce am aflat despre „ordonanța de urgență” a „guvernului Oprea”, despre „mărirea salariilor înalților demnitari” sunt convins că nicăieri în Europa nu se poate întâmpla așa ceva; decât în România!

Niciun om cu minte și judecată întregă nu poate înțelege o astfel de măsură scandaloasă. Cum, adică, să mărești salariile acelor care au și acum cele mai mari salarii?! Adică: președintele, primul-ministru, președintele Înaltei

știe cât costă o pâine, sau un kilogram de carne!). Iar această măsură nerușinată și imorală s-a luat în condițiile în care jumătate din cetățenii țării trăiesc în condiții mizerabile, mulți, chiar salariați fiind, câștigă sub nivelul minim garantat, alții din câștiguri ocazionale, din drepturile de șomaj

înalți demnitar al țării care nu poate rosti nicio propoziție întregă fără să-și arunce privirea pe hârtia pe care o are în față, ajuns întâmplător în fotoliul de prim-ministru, a vrut să lase neapărat țării ceva prin care cetățenii acesteia să nu-l uite: majorarea salarii înalților demnitari. Moti-

petueze de aproape un sfert de secol?! Nu tocmai cei care au interese ca o parte din aceste venituri să ajungă în seifurile partidelor? Adică politicienii care au condus și conduc România!

Este clar că logica lui Oprea este una de lemn. Însă ceea ce este mai trist e că la ea s-a raliat și

